ముక్కు తెచ్చిన చిక్కు

"హలో కిరణ్‌గారూ!"

మధురమైన వలపులో, మాటల తియ్యదనం మెదిపి, మెత్తగా గుండెని గేలమేసి లాగినట్లు వినిపించిన ఆ పిలుపు వచ్చినవైపు తిరిగి చూశాడు కిరణ్.

చేతిలో పుస్తకాలు, మెడలో స్టెతస్కోపు, మేచ్ అయిన నీలిరంగు చీరా బ్లౌజూ వేసుకుని, చిరునవ్వు నవ్వుతూ అలవోకగా చూస్తూ తనకోసం వరండా చివర వేచివుంది కిశోరి.

అనుమానం లేదు. తనని పిలిచింది కిశోరే!

'కిశోరి! తనని పిలవడమా?!'

కిరణ్‌కి ఆనందంతో శరీరం అంతా పులకలు తేరింది.

ఏడాది క్రితం తనతోపాటుగా ఈ హాస్పిటల్లో హౌస్ సర్జన్‌గా చేరిన కిశోరిని పలకరించాలని, నిజానికి ఈ ఏడాదిలోనూ తను కనీసం మూడు వందల సార్లయినా ప్రయత్నించాడు. ప్రతీ మాటూ ఏదో ఒక ఇబ్బంది, ఏదో ఒక అడ్డంకూ....

ఓమారు చంద్రబింబంలాంటి ఆమె గుండ్రని ముఖం చూసి, ఆ అందంలో పరవశించిపోయి, పలకరించడం మరచిపోయాడు.

మరోమారు చక్రాల్లాంటి ఆమె కళ్ళల్లో కనిపించిన కాంతి చూసి, ఆశ్చర్యంతో ఆమట్టున వుండిపోయాడు.

ఇంకో మారు సన్నజాజి తీగలాంటి ఆమె సుకుమారమైన రూపం; మరో మారు హంసల్నీ, నెమళ్ళనీ తలపించే ఆమె వయ్యారపు నడకా - ఇలా ఆమెలో వున్న వందలాది అందాలు ఒక్కొక్క మాటు ఒక్కొక్కటి తనని మరపించి, మురిపించి, మాట్లాడ్డం చేతకాని మూగవాణ్ణి చేస్తూ వచ్చాయి.

అన్ని అందాలూ ఒక ఎత్తు... సంపెంగలా కొద్దిగా ఒంపుదిరిగిన ఆ అందమైన ముక్కు ఒక్కటీ ఒక ఎత్తూ. అసలామె ఆకర్షణ అంతా ఆ ముక్కు

లోనే వుందేమో! ఓ రకంగా చెప్పాలంటే ఆమె ముక్కే తనని మూగవాణ్ణి చేస్తోంది ప్రతిమాటూ.

ఈ ఆకర్షణలన్నీ అదుపులో పెట్టుకొని, గొంతు సవరించుకొని, పెదిమలు తడి చేసుకుని, ఎల్లాగో అల్లాగ ధైర్యం చేసి ఓ రోజున మాట్లాడ బోతే, మధ్యలో ఎవరో పలకరించడం, మరో సైంధవుడెవరో మాటకి అడ్డు రావడం....

ఇలా గడిచిపోయింది ఏడాది అంతా.

మనసు దొంగిలించిన ఆ పుత్తడి బొమ్మని ఒక్కమారు ... ఒక్కమారైనా పలకరించడం పడలేదు.

పలకరించే అవకాశం రాక, మనసులోంచి ఆమె రూపం చెదిరిపోక, ఎన్ని రాత్రులు ఎన్ని పగళ్ళు తను అశాంతిగా ఆరాటంతో కాలం గడిపాడో!

రూమ్‌కి వెళితే ఆమె ఆలోచన!

పుస్తకం తెరిస్తే ఆమె రూపం!

కళ్ళు మూసుకుంటే ఆమె చిరునవ్వు!

తనని వెంటాడి వెంటాడి చివరికి ఆమె తలపులు, తనకి పిచ్చెక్కించేస్తా యేమోనని భయపడ్డాడు.

ఆమెని మరిచిపోనూలేదు, అలాగని ఆమెని పలకరించాలేదు.

అందుకే ఆమెమీద ఊహించుకొన్న మరులన్నీ అక్షరాలుగా మార్చి కవితలల్లడం మొదలెట్టాడు. అవి అటు తిప్పి ఇటు తిప్పి, మార్చి మార్చి రానే సరికి, చక్కని కవితా ఖండాలుగా తయారయాయి. ఆ ప్రేమ గీతాల్లో ప్రేయసిని 'కిశోరి' అంటే ఏం గొడవ వచ్చిపడుతుందో అని భయపడి, చివరికి కిశోరికి దగ్గరగా వున్న 'చకోరి' అనే పేరుని ఎంచుకున్నాడు.

ఊహా ప్రేయసి 'చకోరి'ని గురించి రాసిన ప్రేమ గీతాలు ఒక్కొక్కటే పత్రికల్లో పడడం ప్రారంభించాయి. అభినందనలు రాసాగాయి.

దాంతో గీతం తర్వాత గీతం, రచన తర్వాత రచనా, క్షణం తీరిక లేకుండా అయిపోయింది తన పరిస్థితి. ఊహాసుందరి చకోరి ధ్యాసలో పడిపోయి, వాస్తవ ప్రపంచంలో వున్న కిశోరి సంగతి విస్మరించి, ఆమె ఎదురైనా, చిరునవ్వు నవ్వినా, కళ్ళతో పలకరించినా, అదేమీ పట్టించుకోకుండా, మరో

లోకంలో వున్నట్టు కవితా లోకంలో భావ విహంగాలమీద విహరిస్తూ, పరధ్యా నంగా, అదో రకం మత్తులో వుండిపోయాడు కిరణ్.

'ఇవాళ పిలిచినట్లు ఇంత క్రితం ఎన్ని మార్లు పిలిచిందో ఏమో కిశోరి! తను పిచ్చిమొహంలా వినిపించుకోలేదు కాబోలు!

సందేహంలేదు. పిలిచింది కిశోరే!

నిజంగా? నిజంగానా? అతని కాళ్ళు అలా అలా యాంత్రికంగా ఆమె వైపు నడిచి వెళ్ళాయి.

"కంగ్రాట్యులేషన్స్! మీ కవితలు చదువుతున్నా. బాగుంటున్నాయి. లేటెస్టది మరీను. నిన్న అది చదవగానే ఫోను చేశాను మీకు, అభినందనలు చెబుదామని. పలకలేదు" అంది కిశోరి వయ్యారంగా ఊగుతూ, అతనికేసి గోముగా చూస్తూను.

ఆమె అన్న మాటలేవీ కిరణ్‌కి వినిపించలేదు.

అతనికి వినిపించిందల్లా ఒక మధురమైన వీణానాదం. ఒక కోకిల స్వరం. ఒక తియ్యని జలపాతం సవ్వడి.

ఆనంద సాగరంలో మునిగిపోతూ, ఆమె మాటల మాధుర్యంలో కరిగి పోతూ, తన ఉనికిని పూర్తిగా మరిచి, వెన్నెల్ని త్రాగుతూ ఉండిపోయిన చకోర పక్షిలా అమట్టున అలా నిలబడిపోయాడు స్థాణువులా, ఆమెకేసి గుడ్లప్పగించి చూస్తూ.

'అదేమిటి అలా వుండిపోయాడు! ఆ చూపు ఏమిటి? ఏరక్కపోయి పలక రించాను కదా ఇతన్ని?' అనుకొని కాస్సేపు ఇబ్బందిపడి, తర్వాత కోపంతో బుంగమూతిపెట్టి, కోరగా చూసి, విసవిసా నడిచి వెళ్ళిపోయింది కిశోరి - ఆ విసురు నడకలోనే వెయ్యి ఒయ్యారాలు ఒలికిస్తూ.

తర్వాత అయిదు నిమిషాలకి కాని, కిరణ్ తేరుకోలేదు. ఒక్కమారు తల విదిలించి చూస్తే, కిశోరి లేదు! వెళ్ళిపోయింది. 'ఎంత వెర్రిపని చేశాను? ఎన్నాళ్ళ నుంచో ఎదురుచూస్తున్న బంగారంలాంటి సన్నివేశం అనుకోకుండా ఎదురైతే, చేజేతులా వదులుకున్నాడు తను! ఆప్యాయంగా పలకరిస్తే అనురాగంతో సమా ధానం చెప్పకుండా మూగవాడిలా వుండిపోయాడు. ఎంత డాక్టరీ చదివితే ఏం లాభం? ఎన్ని కవితలు అల్లితే ఏం ప్రయోజనం - సమయస్ఫూర్తి లేక పోయాక? ప్చ్.

'మళ్ళీ ఇలాంటి అవకాశం వస్తుందా?'

వస్తే మాత్రం తను మాట్లాడగలడని నమ్మకం ఏదీ మళ్ళీ నీరైపోతాడు. ఏవిటో! ఎంతమంది స్నేహితులతోనో రాజకీయాలమీదా, సాహిత్య విషయాల మీదా గంటలుకొలదీ లెక్చర్లు దంచేసేవాడు, కిశోరి కనిపిస్తే నోరు పెగలదు. ఆలోచన స్ఫురించదు. మెదడు పనిచెయ్యక మూగవాడిలా వుండిపోతాడు.

'ఏమైనా సరే, ఈ మారు అలా అయిపోగూడదు. జమాయించి మాట్లాడాలి. గుండెల్లో వున్న ప్రేమంతా మాటల్లో పొంగి పొరలేలా మాట్లాడే సెయ్యాలి. తన మమతల కడలిలో ఆమె కరిగిపోవాలి. ఆ తర్వాత వచ్చి తన ఒడిలో వాలిపోవాలి. ఆ.... అంతే!'

ఇలా ఓ నిర్ణయానికి వచ్చి, మర్నాటినుంచీ, కిశోరిని అనురాగం పుట్టి పడేలా ఎలా పిలవాలో, ఎలా సంభాషణ సాగించాలో రకరకాల డైలాగులు రాసుకుంటూ, వాటికి తగిన అభినయాన్నీ, ముఖ భంగిమల్నీ మార్చి మార్చి చూసుకుంటూ, నిలువుటద్దం ముందు గంటలకొద్దీ నిలబడి, రిహార్సల్స్ వేసుకో సాగాడు కిరణ్.

ఇప్పుడు తన ఊహల్లో కిశోరి కిశోరికాదు. ఆమె ఒక ప్రణయాధి దేవత, ఒక శృంగార రస ప్రవాహం. తన భావకవితా విహంగం.

అవును. ఆమె కిశోరి కాదు - చకోరి!

"చకోరీ!" అంటూ వెర్రి ఆవేశంతో అరిచాడు కిరణ్. వరండాకి ఆ చివర నుంచి వార్డులోకి వెలుతూన్న కిశోరి ఆ అరుపుకి అదిరిపడి అతనికేసి చూసింది. వార్డులోకి వెళ్ళిపోతున్న ఆమెని చూసి, మళ్ళీ అలాగే అరిచి, గబగబా ఆమెకేసి పరుగులాంటి నడకతో వడివడిగా అడుగులు వేశాడు.

కిశోరి ఆగి ఇటూ అటూ చూసి "ఎవరినండీ పిలుస్తున్నారు? ఇక్కడె వరూ లేరే!" అంది విస్తుబోయి అతనికేసి చూస్తూ.

"మిమ్మల్నేనండీ!" అన్నాడు కిరణ్, పూనకం వచ్చినవాడిలా ఊగిపోతూ, ఆయాసంతో ఒగుర్చుకుంటూ.

"బలేవారే! ఆ పేరుకి నే నెలా పలుకుతాను?" అంది కిశోరి ముఖం చిట్లించి.

"మీకు నేను ప్రత్యేకంగా పెట్టుకున్న పేరండీ అది" అన్నాడు కిరణ్ ఎంతో అమాయకత్వంతో, ముఖంలో నిజాయితీ వుట్టిపడుతూంటే.

కిశోరి ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు అంతలేసి చేసి చూసి అంతలోనే వస్తూన్న నవ్వుని ఆపుకుంటూ ''ఏవిటి? నాకా పేరు మీరు పెట్టారు? చాల్లెండి" అంది.

"అది కాదండీ!... ఆ పేరు నాకిష్టం."

"ఇష్టం అయితే మీ కవితా సుందరికి పెట్టుకోండి. అంతేకాని నన్ను చకోరి, వికారి అని పిలిస్తే బాగుండదు. అయినా, ఎవరేనా వింటే ఏమనుకుంటారు?" అంది కిశోరి చిరుకోపం నటిస్తూ.

"సారీ అండీ! నా కవితా సుందరికే అసలు ఆ పేరు పెట్టుకున్నది కాని, మిమ్మల్ని నా కవితా సుందరిగా ఊహించుకొని...."

"ఏమిటీ!" తమాషాగా కళ్ళు తిప్పుతూ అంది కిశోరి.

ఆ చూపుకి మొదట పులకించిపోయి, తర్వాత భయపడిపోతూ...."అహహ, నేను చెప్పదలుచుకున్నది ఏవిటంటే.... అసలు నేను కవిత్వం రాయడానికి కారణం...." అంటూన్న కిరణ్‌ని చూసి, మనస్సులోనే నవ్వుకొని, పైకి గంభీరంగా...."ఊ....కారణం...? నేను కాదుకదా కొంపదీసి?" అంది కిశోరి.

పట్టలేని ఆనందంతో "యగ్జాట్లీ కరెక్ట్ అండి!" అన్నాడు కిరణ్ ఎగిరి గంతేసినంత హడావుడి చేసి

కిశోరి గుండె ఝల్లుమంది.

అలవోకగా అతనికేసి చూసి హంసలా లాన్‌లోకి నడిచి వెళ్ళింది. చూపులో అనురాగమేకాని. ఆగ్రహం లేదు నోరుజారి తీరా చెప్పేశాను....ఆమె ఏం కోపం తెచ్చుకుంటుందో! ఏం అల్లరి పెడుతుందో? అని భయపడుతూన్న కిరణ్‌కి, ఆమె అలా తనకేసి అలవోకగా చూడ్డంతో, హమ్మయ్య అని గుండె దిటవు ఏర్పడింది

ఆమె లాన్‌లోకి వెళ్ళింది

తను ఆమెని అనుసరించి వెళ్ళడమా మానడమా తటపటాయించాడు

లాన్‌లో కూర్చోబోతూ, కిశోరి వెనక్కి తిరిగి విసిరిన చిరునవ్వు కిరణ్‌లోని అనుమానాన్ని పటాపంచలు చేసింది అంతే - రెండు అంగల్లో తనుకూడా లాన్లోకి పరిగెట్టాడు.

ఇద్దరూ ఆ పచ్చికబయలులో ఒకరికొకరు ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు. అతనికేసి ఆమె పరిశీలనగా - ఆమెకేసి అతను కోటి కోరికలతో భయం భయంగా....వున్నట్టుండి ఆమె పకపకా నవ్వేసింది. అతను కూడా నవ్వేస్తూ "అబ్బ! ఎంత భయపెట్టేశారండి!" అన్నాడు.

''అవును గానీ, మీరు నా అనుమతి తీసుకోకుండా మీ ఊహా సుందరిగానూ, మీ కవితా సుందరిగానూ భావించెయ్యడం; నామీద కవితలల్లడం, నా పేరు కూడా మా అమ్మా నాన్నా పెట్టిన కిశోరి తీసేసి, చకోరి అని కొత్త పేరు ఏదో పెట్టడం, ఇవన్నీ చెయ్యొచ్చా?'' అంది.

''ఏమండి, తప్పా?'' అన్నాడు అమాయకంగా.

''తప్పేమిటి? చట్ట ప్రకారం నేరం కూడా! ' అంది సీరియస్‌గా కిశోరి.

''నే....ర....మా?'' అని అడిగాడు కిరణ్ ఆశ్చర్యంగా.

అతని అమాయకత్వానికి నవ్వుకుంటూ, ''అహా.... అక్షరాలా నేరమే! అదేం సెక్షన్ చెప్మా ....?... ఆ! నూట తొంభయి తొమ్మిదో సెక్షన్ ప్రకారం, అది చాలా పెద్ద నేరం క్రింద లెక్కట -మా నాన్నగారు చెప్పారు'' అంది కిశోరి.

''మీ నాన్నగారు లాయరాండి?....''

''అఫ్‌కోర్సు....నన్ను కూడా లాయర్ని చేద్దాం అని చూశారు. కాని, మా అమ్మగారు అడ్డుకున్నారు. నాకూ లాయర్ కావడం ఇష్టంలేదనుకోండి. మా అమ్మగారిలాగ డాక్టర్ అవాలనే నాకు చిన్నప్పటి నుంచీ కోరిక....'' అవసరం లేకపోయినా గడగడా చెప్పేసింది.

''మైగాడ్! మీ అమ్మగారు డాక్టరా? మన కె జి హెచ్‌లోనే?''

''ఆవిడది ప్రైవేట్ ప్రాక్టీసు లెండి. ఆమె ఎప్పుడూ కె.జి.హెచ్ కి రాలేదు. మీరు చూసి వుండరు.''

"అదీ - అలా చెప్పండి. అయితే, మిమ్మల్ని లాయరు చెయ్యాలని మీ నాన్నగారూ, డాక్టర్ని చెయ్యాలని మీ అమ్మగారూ పోటీపడ్డారన్నమాట? మొత్తానికి మీ అమ్మగారే నెగ్గారు. ఆవిడ మాట నెగ్గడంకూడా మంచిదే అయింది."

''ఎందుకట?'' అంటూ కిశోరి సోగ కన్నులతో అతనికేసి చూసింది.

"ఎందుకేవిటండి? మీరు మెడిసిన్ చదవకపోతే మిమ్మల్ని నేను చూడ్డంకానీ కలుసుకోవడంకానీ ఇలా సంతోషంగా కబుర్లు చెప్పుకోవడంకానీ - ఇవేం జరిగి వుండకపోను."

"ఇవన్నీ జరిగి వుండకపోతే ఏం? ఏమిటి నష్టం?'' పైట చెంగు చివర పట్టుకుని, గాలిలో ఇటూ అటూ కదుపుతూ వయ్యారంగా అడిగింది కిశోరి.

"నష్టం కాక ఏమిటండీ? ...మన ఇద్దరం ఇలా మాట్లాడుకుంటూంటే నాకు ఎంత ఆనందంగా వుందో చెప్పలేను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే రోజుకి ఒక మారైనా నాతో మీరు ఇలా కబుర్లు చెబితే ...''

"ఊఁ....చెబితే....? ఆ తర్వాత చనువు పెంచేసి సినిమాలకనీ, బీచ్‌లకనీ రమ్మనడం, విడదీయరాని స్నేహాన్ని కల్పించడం - ఇలా ఇలా పరిస్థితిని పెంచెయ్యవచ్చు మీరు....''

"అబ్బెబ్బె....అలాంటివేం అనుకోకండి.... మీ యిష్టం లేకుండా ఒక్క రోజు కూడా మీరు నాతో రావద్దు - సరా?''

"అలా హద్దుల్లో వుండేమాటయితే అభ్యంతరం లేదు.''

"ఒక చిన్న కోరిక.'' బెదురుతూ అడిగాడు కిరణ్. ఏమిటన్నట్లు చూసింది కిశోరి.

''వచ్చే ఆదివారం ఓ అరగంట సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుందాం, ఉమెన్స్ హాస్టల్‌కు దగ్గరున్న బీచ్‌లో కూర్చుని...."

''అదిగో చూశారా, చనువు పెంచేస్తున్నారు!"

కిరణ్ కంగారుగా ''అహ....మీకు ఇష్టం అయితేనే....'' అన్నాడు.

కిశోరి కాస్సేపు ఆలోచించినట్లు నటించి, తల పంకించి,''సరే....ఓ....కే! అయితే చీకటి పడకుండా నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలి.... మా నాన్నగారు స్ట్రిక్ట్. ఆరు అయేటప్పటికి ఇంటికి చేరుకోకపోతే ఊరుకోరు. స్నేహితులతో తిరగడం అన్నావాళ్ళతో మాట్లాడ్డం అన్నా మండిపడతారు. లేడీ ఫ్రెండ్స్ అంటేనే కోరగా చూస్తారు. మేల్ ఫ్రెండ్స్‌తో బీచ్‌లో తిరుగుతున్నావని తెలిస్తే ఇంకేమైనా వుందా?'' అంది గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుని భయం భయంగా.

''అలాగే... ఒక్క అరగంట మాట్లాడుకోవడం అయ్యాక వెళ్ళిపోదురు గాని, చీకటిపడకుండా ... ఏం?'' అన్నాడు కిరణ్ వీణలో సన్నని తీగెని మీటి నట్లు ''ఊఁ'' అంది కిశోరి.

రామకృష్ణ బీచ్‌కి కొంచెం దూరంలో ఇసుకలో కూర్చున్నారు ఇద్దరూ. ఇద్దరి మనస్సులలోనూ ఏదో మధురమైన తియ్యని ఇబ్బంది. ఇద్దరి శరీరాల్లోనూ

సన్నని ప్రకంపన. ఇద్దరి ముఖాల్లోనూ సంతృప్తితో కూడిన ఆనందం. ఆరాటం. ఏదో మాట్లాడాలని ఇద్దరికిద్దరూ తలఎత్తి చూడ్డం, మళ్ళీ సంకోచమో, సిగ్గో అడ్డువచ్చి, ఆ చూపుల్ని పక్కలకి తిప్పుకుని, ఇసుకలో గీతలు గీస్తూ కూర్చోవడం.

అదురుతూన్న గుండెల్నీ పెదిమల్నీ అదుపులో పెట్టుకోలేక, మధ్య మధ్య బరువైన కనురెప్పలు ఎత్తి, కిరణ్‌కేసి చూసి, మళ్ళీ అంతలోనే దించేసుకుని కిశోరి ఇబ్బంది పడుతూంటే, చీరలోని ఆమె అందాల్నీ, గోళ్ళు కొరుక్కుంటూ కూర్చున్న ఆ తీరుతోని వయ్యారాన్నీ చూస్తూ గుటకలు వేస్తున్నాడు కిరణ్.

కాలం నిమిషాలమీద గడిచిపోతోంది.

సంధ్య చీకట్లు కమ్ముకొంటున్నాయి.

బీచ్‌లో జనం బాగా పల్చబడ్డారు.

కిరణ్‌కి, కిశోరికి సమీపంలో ఎవ్వరూ లేరు. దూరంలో ఒకటి రెండు జంటలున్నా ఆ చీకట్లో కనిపించడంలేదు. అటు పట్నం, ఇటు సముద్రం-మధ్యలో మసక వెలుతురులో తామిద్దరూ....

ఇద్దరిలోనూ కట్టలుతెంచుకుని వస్తున్న ఆవేశం. మధురమైన ఆలోచనతో మత్తెక్కుతూన్న పరవశం జ్వాలలా శరీరంలో అణువణువునీ వ్యాపించి, మహా చైతన్యాన్ని సృష్టిస్తూన్న ఉత్తాలమైన ఉద్వేగం!

''కి....శో....రీ!'' అన్నాడు కిరణ్ వణుకుతూన్న కంఠంతో.

''ఊఁ....'' అంది కిశోరి గొంతులో కోటి కిన్నెరలు పలికిస్తూ.

'మనస్సులో వున్నమాట చెప్పనా?''

''ఊఁ....''

''నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను.''

కిశోరి గుండె ఝల్లుమంది. వంట్లో రక్తం అంతా ముఖంలోకి వచ్చినట్లయి, బుగ్గలు రెండూ విరిసిన గులాబీ మొగ్గలయ్యాయి. సిగ్గుతో తల దించేసుకుని, రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచేసుకుంది....

''నీకు ఇష్టంలేదా?'' ఎంతో ఆవేదనతోనూ మరెంతో ఉద్వేగంతోనూ అడిగాడు కిరణ్.

'ఇష్టమే!' అన్నట్లు తల ఊపింది కిశోరి.

పట్టలేని సంతోషంతో ''నిజంగా....? నిజంగానా?!'' అంటూ ఆమెకి దగ్గరగా, మరింత దగ్గరగా జరిగి, ఆమె చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ముద్దెట్టుకున్నాడు.

పూల చెట్టుని కుదిపినట్లయింది కిశోరి మనస్సు.

''కిశోరీ!.... నా కిశోరీ!....'' అంటూ ఆమెని ముద్దుల్లో ముంచేస్తూ-వివశుడై తనని తాను మరిచి పోయాడు కిరణ్. అతని చేతుల్లో నలిగిపోతూ అతని ముద్దుల్లో మునిగిపోతూ, ఈ లోకాన్నే మరిచిపోతోంది కిశోరి.

అతను కిరణ్ కాదు.

ఆమె కిశోరి కాదు.

ఇద్దరూ కలిసి ఇప్పుడు అవధు లెరుగని ఆవేశం! నింగి కెగసిపడుతూన్న ఒక మహోజ్వలమైన జ్వాల! ఒక రస ప్రవాహం ...

"హమ్మో!" అంటూ ఒక్క కేక వేసింది కిశోరి.

హడలిపోయి "ఏం జరిగింది?" అంటూ ఆమె చుట్టూ బిగిసికొని వున్న తన చేతుల్ని తీసేశాడు కిరణ్.

ఆమె ఏడుస్తోంది. ముక్కునుంచి రక్తం బొట బొటా కారుతోంది.

"హమ్మో, ఏమైంది?" గుండెలు దడదడా కొట్టుకున్నాయి కిరణ్‌కి.

ఎంతపని చేశాడు? ఒళ్ళు తెలియని తమకంలో, ఆమె ముక్కు కొరికేశాడు!

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఎలాగ?

కిరణ్‌కి చేతులూ, కాళ్లూ ఆడ్డం లేదు

''ఆటో! ఆటో!'' అంటూ అరిచి, కిశోరిని ఆటోలో తీసుకుని దగ్గర్లో వున్న ఒక హాస్పటల్ దగ్గరదింపి, చేతుల్లో లోపలికి తీసుకుని వెళుతూ 'డాక్టర్! డాక్టర్! ప్లీజు....ప్రమాదం అయిపోయింది. అర్జంటు....ఈ అమ్మాయి ముక్కు! కుట్లు వెయ్యాలేమో చూడండి....అర్జంటు డాక్టర్....ప్లీజ్' అంటూ కాళ్ళా వేళ్ళా వడ్డాడు.

డాక్టరమ్మ నవ్వుతూ ''ముక్కు ఏవిటయ్యా! ఎవరు నువ్వు? ఏమైంది?'' అంటూ కిశోరిని పడుకోబెట్టిన టేబిల్ దగ్గరికి వచ్చింది.

వస్తూనే కిశోరిని చూసి కొయ్యబారిపోయి, కెవ్వున అరచి, వెంటనే అపర చండికలా గుర్రురుముతూ, 'ఎవ్వరు నువ్వు? ఎవరిలా చేశారు మా అమ్మాయిని? ఏం మాట్లాడవేం?'' అంటూ అరవసాగింది డాక్టరమ్మ.

''కిశోరి మీ అమ్మాయాండీ సారీ! .... పొరబాటయిపోయింది. ముందు ఆమెకి డ్రెస్సింగ్ చెయ్యండి. తర్వాత మీ యిష్టమొచ్చిన శిక్ష వేద్దురుగాని.... ప్లీజ్ నాకు కొంచెం మంచినీళ్ళివ్వండి'' అంటూ కిరణ్ ఆమెకి చేతులు జోడించి నమస్కరించాడు.

* * *

కోర్టునుంచి సమన్లు వచ్చిన రోజున కోర్టూ, జడ్జీ, వాదనలూ, విచారణలూ, శిక్షలూ, జైళ్లూ - అన్నీ వరస వరసగా జ్ఞాపకం వచ్చేసి, కిరణ్‌కి గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెట్టాయి. జరగబోయేది తలుచుకుంటే భయం జరిగింది జ్ఞాపకం వస్తే సిగ్గూ.

ఎంతపని జరిగిపోయింది? గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకుంటే సరిపోయేదానికి, ఎంత పనిచేశాడు తను? ప్చ్! ఏవిటో! చదివిన చదువూ తెలివీ ఏం ఉపయోగపడలేదు. ఆలోచించినకొద్దీ చిన్నబుచ్చుకుని చింతపోసాగాడు కిరణ్.

కిశోరి హాస్పిటల్‌కి రావడమే లేదు.

తను మాత్రం తప్పని సరిగా వస్తున్నాడు. కొందరు తనని చూసి ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటున్నారు. తెలిసిపోయిందేమో తను చేసిన ఘనకార్యం? మరికొందరైతే తనని నిలబెట్టి మరీ చివాట్లు పెడుతున్నారు - ''ఏమిటయ్యా నీ ప్రేమ పాడుగానూ! ఇంతవరకూ తెచ్చుకున్నావేమిటి?'' అంటూ వాళ్ళ మందలింపు మాటలకి తను తల వొంచుకుంటాడు. అంతకంటే ఏం చెయ్యగలడు?

కోర్టు బంట్రోతు ''దేముని ఎదుట....'' అంటూ ప్రమాణం చేయిస్తూంటే యాంత్రికంగా ఆ మాటలు అంటున్నాడే కాని, కిరణ్‌కి కాళ్ళూ చేతులూ వణుకుతున్నాయి. వేగంగా కొట్టుకోవడంతో గుండె మధ్య మధ్య లయ తప్పుతోంది. జేబు రుమాలుతో ఎన్నిమాట్లు తుడుచుకున్నా మళ్ళీ మళ్ళీ ముఖం చెమటతో

తడిసిపోతోంది. తల ఎత్తి చూడకపోయినా, చుట్టూ వున్న జనంలో సగం మంది ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుతూన్నట్టూ, తక్కిన సగంమంది నోటికి చేతులు అడ్డం పెట్టుకుని మరీ నవ్వుతున్నట్లూ గ్రహించాడు కిరణ్. జడ్జీగారు కూడా మూతి తుడుచుకొనే వంకతో వచ్చే నవ్వుని జేబురుమాలు మాటున దాచుకుంటున్నారు.

కోర్టు హాల్లో జనం అంతా నవ్వుతూనే వున్నారు.

వాదిస్తూన్న కిశోరి తండ్రీ, ప్రేక్షకులలో కూర్చున్న తల్లి మాత్రం నిప్పులు కురిపిస్తూ కోపంగా చూస్తున్నారు.

అటు బోనులో కిశోరి - ఇటు బోనులో కిరణ్ ఇద్దరూ తలలు వంచుకొని నిలబడ్డారు.

కిశోరి తండ్రి కోర్టు సీలింగ్ ప్రతిధ్వనించేలా కోపంతో గట్టిగా వాదిస్తున్నాడు: "కిశోరిని అమాయకురాలిని చేసి ప్రేమించడం ఒక నేరం, ఆమెని ఒంటరిగా బీచ్‌కి తీసుకు వెళ్ళడం ఒక నేరం పిచ్చి ప్రేమతో ముక్కు కొరికెయ్యడం అన్నింటికంటే పెద్ద నేరం ఈ నేరాల కన్నింటికీ ఇతనికి శిక్ష వెయ్యడంతో బాటు, బంగారంలాంటి అమ్మాయి ముఖం, ముక్కుకి వేసిన కుట్లతో అందం చెడిపోయింది. కనుక, పెళ్ళి కావడం కష్టం. అందువల్ల ఈ నేరస్థుడి దగ్గర్నుంచి నష్టపరిహారం కూడా ఇప్పించాలి...." అంటూన్న అతని మాటలు వింటూంటే పిడుగులు పడుతూన్నట్లున్నాయి.

కిరణ్‌కి అక్కడినుంచి కాలికొద్దీ పరిగెట్టి పారిపోవాలనిపించింది. పారిపోలేక బిక్కమొహం పెట్టుకుని చూస్తూ వుండిపోయాడు.

డిఫెన్సు లాయరు మాటి మాటికీ అటు తిరిగి నోటికి చెయ్యి అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వుకుంటూ, "మిస్టర్ కిరణ్! ఎం బి బి ఎస్. పాసయి హౌస్ సర్జన్ చేస్తూన్న యువకుడివి.... విద్యావంతుడివి... అసలు నువ్వీ నేరం చేశావని నేను అనుకోవడం లేదు. చేస్తే ఏదో ప్రత్యేక పరిస్థితిలో చేసి వుండాలి....ఆ వివరాలన్నీ చెప్పి నీ నిర్దోషిత్వం నిరూపించుకో!" అన్నాడు.

జడ్జీగారు కూడా వచ్చే నవ్వుని ఆపుకుంటూ సీరియస్‌గా "ఊ....ప్రోసీడ్" అనే సరికి, ఆయన అవస్థచూసి, అప్పటిదాకా నవ్వుని అతి బలవంతంమీద ఆపుకున్న కోర్టులోవాళ్ళంతా గలగలమని నవ్వేశారు. దాంతో, ఎప్పుడూ కోపాలతోనూ వాదాలతోనూ నిండివుండే కోర్టు ఒక్కసారిగా కలకల్లాడిపోయింది.

తలెత్తి కిశోరి కిరణ్ ఒకరికేసి ఒకరు చూసుకున్నారు. ఇద్దరి కళ్ళూ సిగ్గు దొంతరలతో బరువెక్కాయి. రెప్పలు వాల్చేసి క్రిందకి చూస్తూ వుండి పోయారు కిశోరి తల్లి మాత్రం కూతురి ముక్కునీ, ముక్కుమీద వేసిన ప్లాస్టర్‌నీ ఒకమారు ఆప్యాయంగా నిమిరి కిరణ్‌కేసి కోపంగా చూసింది.

"నువ్వు చెప్పేది ఏమైనా వుంటే చెప్పు" అన్నారు జడ్జి.

''ఏం లేదుసార్! ఏడాదినుంచి కిశోరి ప్రేమకోసం ఎంతో ఆవేదనతో ఎదురుచూశాను. కవితలుకూడా అల్లాను. ఆమె నా ప్రేమని అంగీకరించేసరికి సంతోషంతో వళ్లుతెలియక హద్దులుమీరి ప్రవర్తించి వుంటాను. పొరబాటయి పోయింది. చంద్రబింబంలాంటి ఆమె ముఖానికి మచ్చ తీసుకువచ్చాను. ఆ నేరానికి నేను చాలా బాధపడుతున్నాను. మీరే శిక్ష విధించినా సరే'' అంటూ తల వంచాడు కిరణ్.

''అమ్మా! నువ్వు చెప్పేది ఏమైనా వుందా?'' అన్నారు జడ్జిగారు కిశోరి వైపు తిరిగి.

చాలా సేపటివరకూ కిశోరి నోట్లోంచి మాటే ఊడిపడలేదు. సిగ్గుతో తలవంచుకుని ఆమట్టునే నిలబడివుంది. జడ్జిగారితోబాటు కోర్టులో వున్న జనం యావన్మంది ఆమె ఏం చెప్తుందా అని నిశ్శబ్దంగా వేచి వున్నారు.

చీమ చిటుక్కుమన్నా వినిపించేటంత నిశ్శబ్దం.

చివరికి ఎలాగో అలాగ బలం అంతా కూడదీసుకుని తల ఎత్తకుండానే ''కిరణ్‌గారు చదువుకున్నవారూ, సంస్కారవంతులూను. ఆయన నన్ను గాఢంగా ప్రేమించారు నా మీద కవితలు కూడా అల్లారు....ఏదో ఆవేశంలో ఆయన చేసిన ఈ చిన్న పొరబాటుకి ఇంత రాద్ధాంతంచేసి కోర్టుదాకా పిలిపించి అల్లరి చేసినందుకు మా నాన్నగారి తరఫునా, మా అమ్మగారి తరఫునా నేను పశ్చాత్తాప పడుతున్నాను. వారిని క్షమించవలసిందిగా కోర్టుముఖంగా కోరుకుంటు న్నాను'' అంది నెమ్మదిగా.

అంతా హర్షధ్వానాలు చేశారు.

కిశోరి తండ్రి మాత్రం ఉవ్వెత్తుగా కుర్చీలోంచి లేచి, ''నో - యువర్ ఆనర్! కేసుని ఉపసంహరించుకోడానికి ఫిర్యాదికి హక్కు వున్నా, ఆ ఫిర్యాదీ తండ్రిగానూ, సంరక్షకుడిగానూ, నాకు కొన్ని బాధ్యతలూ, హక్కులూ

వున్నాయి. ఆమెకి నేను పెళ్ళి చెయ్యాలి. ముక్కుమీద కుట్లుపడ్డ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోడానికి అన్నివిధాలా యోగ్యుడైన వరుడెవరూ ముందుకి రాక పోవచ్చు. ఈ విషయాన్ని కూడా జడ్జిగారు కేసు విచారణలో ముఖ్యమైన అంశంగా పరిగణించాలని ప్రార్థన'' అన్నాడు.

''అన్ని అంశాలూ పరిశీలించే ఇస్తాను జడ్జిమెంటు'' అంటూ జడ్జిగారు ధర్మాసనంమీంచి లేచారు.

అది ముక్కు కేసుకి సంబంధించి జడ్జిమెంటే ఇచ్చే రోజు. అందరితో బాటు ఆ ఊళ్ళోవున్న యువకులూ,యువతులూ కోర్టు బయట కిటకిటలాడుతూ నిలబడి వున్నారు జడ్జిగారు తీర్మానం చదవనారంభించారు:''ఫిర్యాదీ,ముద్దాయీ మైనారిటీ తీరిన వ్యక్తులు. పైగా వారిద్దరూ పరస్పరం ప్రేమించుకున్నారు. ముక్కు కొరికాడని ఫిర్యాదీకి కోపంలేదు. అయితే, ఫిర్యాదీ తండ్రి తన కుమార్తె పెళ్ళి ఎలాగ అనే బాధతో ముద్దాయికి శిక్ష పడాలని కోరుకుంటున్నారు. అందు వల్ల ముద్దాయికి శిక్ష వెయ్యక తప్పడం లేదు. అతనికి శిక్ష ఏమిటంటే, అతను ఫిర్యాదీని పెళ్ళి చేసుకోవాలి, అయితే, ఏ తొందరపాటు సమయంలోనూ, ఆమె ముక్కు మాత్రం కొరకడానికి వీల్లేదు!''

జడ్జిమెంటు వింటూనే కోర్టు కోర్టు అంతా నవ్వులతోనూ, చప్పట్లతోనూ మార్మోగిపోయింది. కిశోరి తండ్రి జయించినట్లు గర్వంగా మీసం త్రిప్పు కున్నాడు. అయిష్టంగా తల్లిమాత్రం మూతి త్రిప్పుకుంది. కిరణ్, కిశోరి చూపులు రెండూ కలిసి నవ్వుకున్నాయి. *

(ఆంధ్రజ్యోతి 1986)